

Bosna i Hercegovina
VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 13 0 U 003308 16 Uvp 2
Banja Luka, 19.9.2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija: Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Ljiljane Bošnjak Glizijan i Strahinje Ćurkovića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Snežane Crnojević, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi d.o.o. „B. P.“ O. (u daljem tekstu: tužilac), zastupano po punomoćniku, Ž. B., advokatu iz Š., protiv rješenja broj: 21.03/952.1-891/14 od 3.11.2014. godine Uprave... (u daljem tekstu: tužena), u predmetu provođenja ugovora o koncesiji, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Doboju broj: 13 0 U 003308 15 U od 31.3.2015. godine, u sjednici vijeća, održanoj 19.9.2018. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom odbijena je tužba tužioca, podnesena protiv rješenja tužene, pobliže označenog u uvodnom dijelu ove presude, kojim je odbijena žalba tužioca, izjavljena protiv rješenja Područne jedinice P. broj: 21.56/952.1-136/14 od 18.8.2014. godine, kojim je odbijen zahtjev tužioca za provođenje Ugovora o koncesiji broj: 01-33-1214/07 od 27.2.2007. godine.

Odbijanje tužbe je obrazloženo zaključkom nižestepenog suda da su pravilno postupali upravni organi i to prvostepeni organ, kada je zahtjev tužioca za provođenje Ugovora o koncesiji od 27.2.2007. godine odbio, a potom i tužena, kada je ocijenila da su žalbeni navodi tužioca neosnovani, a sve s obzirom na činjenicu da je presudom Okružnog suda u Banjaluci broj: 11 0 U 001617 13 U 2 od 22.1.2014. godine odbijena tužba tužioca, kojom je tražio poništenje Odluke Vlade Republike Srpske broj: 04/1-1-012-2-1252/09 od 2.7.2009. godine, kojom je poništena Odluka Vlade o dodjeli koncesije za korištenje poljoprivrednog zemljišta u svojini Republike Srpske tužiocu, broj: 04/1-012-2371/06 od 16.11.2006. godine, čime su poništene i sve pravne posljedice, koje je proizvela navedena odluka, a pravna posljedica je i Ugovor o koncesiji broj: 01-33-1214/07 od 27.2.2007. godine, iz čega se zaključuje da taj ugovor više ne egzistira u pravnom prometu i ne predstavlja valjan pravni osnov za provođenje promjene u katastarskom operatu. Nižestepeni sud je zaključio da nisu od značaja tužbeni navodi da je prvostepeni organ trebao imati u vidu činjenicu da su ugovori o koncesiji zaključeni i sa drugim pravnim licima, koja su takođe podnijela zahtjeve za provođenje tih ugovora i da postoji podudarnost parcela, koje su dodijeljene tim licima i tužiocu, što proističe iz presude Okružnog suda u Banjaluci broj: 11 0 U 002938 10 U od 8.2.2011. godine, a to iz razloga što je presudom Okružnog suda u Banjaluci broj: 11 0 U 001765 13 U 2 od 22.1.2014. godine odbijen zahtjev tužioca za poništenje Odluke Vlade RS broj: 04/1-012-2-1252/09 od 2.7.2009. godine, kojom je poništena Odluka o dodjeli koncesije tužiocu od 16.11.2006. godine.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev), tužilac osporava njenu zakonitost zbog pogrešne primjene zakona, sa tvrdnjom da je bilo i povreda pravila postupka, koji su bili od uticaja na rješavanje upravne stvari, ali ne navodi o kojim povredama postupka je riječ. Ističe da nije valjan zaključak nižestepenog suda da Ugovor o koncesiji više ne egzistira u pravnom prometu i da ne predstavlja valjan pravni osnov za provođenje u katastarskom operatu, jer su upravni organi trebali razmatrati samo činjenice i odluke, koje su postojale u vrijeme podnošenja zahtjeva za provođenje promjena, a da presudom Okružnog suda u Banjaluci: 11 0 U 001617 13 U 2 od 22.1.2014. godine nije odlučivano o valjanosti Ugovora o koncesiji, pa se dejstvo te presude nezakonito proširuje i na sam Ugovor o koncesiji. Taj ugovor nije poništen, nije raskinut i nije oglašen ništavim, zbog čega se, na osnovu njega, trebala izvršiti promjena korisnika, a pitanje valjanosti ugovora o koncesiji može se raspravljati samo u parničnom postupku. Naglašava da pitanje pravne valjanosti Ugovora o koncesiji treba razmatrati u smislu odredbi člana 30. i 39. Zakona o koncesijama („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 25/02, 91/06 i 92/09), a da poništaj Odluke o dodjeli koncesije ne povlači raskid Ugovora o koncesiji, jer su uslovi za raskid Ugovora o koncesiji propisani odredbom člana 30. Zakona, te da je takvo pravno stanovište zauzeo Vrhovni sud Republike Srpske u predmetu broj: 57 0 Ps 054997 14 Rev od 19.2.2015. godine, koju presudu prilaže uz zahtjev. Prema tvrdnjama tužioca, u aktima upravnih organa su pogrešno primijenjene odredbe člana 20. Zakona o održavanju premjera i katastra zemljišta („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 19/96 i 15/10), kojom je propisano da se promjena korisnika u katastarskom operatu sprovodi na osnovu ugovora o koncesiji i ugovora o dugoročnom zakupu, ne kraćem od pet godina i člana 59. Pravilnika za održavanje premjera i katastra zemljišta („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 17/09), jer postoji valjan pravni osnov za provođenje promjene u katastarskom operatu. Predložio je da se zahtjev uvaži, pobijana presuda preinači, tužba uvaži i osporeni akt poništi.

U odgovoru na zahtjev tužena navodi da ostaje kod razloga, datih u obrazloženju osporenog akta, bez prijedloga za odluku o zahtjevu.

PD „N.“ A.D. P., kao zainteresovano lice u upravnom sporu, u odgovoru na zahtjev navodi da su tvrdnje tužioca paušalne i neutemeljene, jer da predmetni ugovor nema karakter isprave podobne za upis, iz razloga što nije notarski ovjeren, što nije stupio na snagu, jer tužilac nikad nije uveden u posjed, niti je tražio uvođenje u posjed, a predmetni ugovor je prestao da važi poništenjem Odluke o dodjeli koncesije, kako je to propisano članom 45. stavom 1. tačke ž). Zakona o koncesijama („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 59/13), a kako je Odluka o dodjeli koncesije tužiocu više puta poništavana od strane Vlade i sudova, što je potvrđeno Odlukom Ustavnog suda BiH broj: AP-1781/10, čije odluke su obavezujuće za sve organe uprave i sudove, dok je zainteresovano lice upisano, kao koncesionar, na osnovu podobnih isprava i upisano je i kao posjednik, tako da bi, prihvatanjem zahtjeva tužioca, došlo do kršenja prava na imovinu zainteresovanog lica. Poziva se i na Dokument o politici dodjele koncesije („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 31/06), koji predstavlja strateški dokument u oblasti koncesija, prema kojem Republička direkcija za privatizaciju vodi postupak prodaje državnog kapitala u zainteresovanom licu, koje koristi poljoprivredno zemljište u svojini Republike Srpske, te će se, u skladu sa ugovorom o privatizaciji, riješiti i koncesija na poljoprivrednom zemljištu, zbog čega je sve predložilo da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovore na zahtjev i spise predmeta, na osnovu člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), ovaj sud je odlučio, kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Pobijana presuda je pravilna i zakonita, a tužilac, prigovorima iz zahtjeva ne dovodi u pitanje tu pravilnost.

Tačna je tvrdnja tužioca da Ugovor o koncesiji broj: 01-33-1214/07 od 27.2.2007. godine, na osnovu kojeg traži promjenu u katastarskom operatu, nije poništen, raskinut i oglašen ništavim, te da se pitanje valjanosti takvog ugovora može raspravljati samo u partičnom postupku. Ipak, taj ugovor nije valjan pravni osnov za promjenu korisnika, što su pravilno zaključili upravni organi, a i nižestepeni sud u pobijanoj presudi. U tom pravcu nije pravilno pozivanje tužioca na pravno stanovište, zauzeto u presudi Vrhovnog suda Republike Srpske, broj: 57 0 Ps 054997 14 Rev od 19.2.2015. godine, jer se ta presuda odnosila na raskid Ugovora o koncesiji, kojom je odbijena revizija Republike Srpske, zastupane po Pravobranilaštvu Republike Srpske, kao tužiteljice, izjavljena protiv presude Višeg privrednog suda u Banjaluci broj: 57 0 Ps 054977 14 Pž od 12.9.2014. godine, kojom je žalba tuženog („A.“ d.o.o. D. Ž.) usvojena i presuda Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj: 57 0 Ps 054977 09 Ps od 18.12.2013. godine preinačena, tako što je tužbeni zahtjev tužitelja odbijen, a razlozi za takvu odluku se odnose na razloge za raskid Ugovora, koji se nisu stekli u odredbama člana 29. i 30. Zakona o koncesijama („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 25/02, 91/06 i 92/09), niti uslovi za raskid, po odredbi člana 30. samog ugovora, ali je Vrhovni sud Republike Srpske jasno ukazao da je, u vrijeme donošenja prvostepene presude (18.12.2013. godine), još uvijek bila na snazi Odluka Vlade Republike Srpske broj: 04/1-012-2370/06 od 16.3.2006. godine, pa činjenica da je ta odluka kasnije poništena, presudom Okružnog suda u Banjaluci broj: 11 0 U 001689 09 U2 od 23.4.2014. godine, predstavlja novu činjenicu, nastalu nakon zaključenja glavne rasprave u parnici, koja može biti relevantna za novu parnicu, ili eventualno za ponavljanje postupka. Iz navedenog se može zaključiti da se Vrhovni sud Republike Srpske nije bavio pitanjem valjanosti Ugovora o koncesiji, kao osnova za provođenje promjene u katastarskom operatu u momentu donošenja revizione odluke, nego je odlučivao o zakonitosti i pravilnosti odluka nižestepenih, parničnih sudova u vezi sa raskidom Ugovora.

Nije sporno da ugovor o koncesiji i ugovor o dugoročnom zakupu, ne kraćem od 5 godina, predstavljaju pravni osnov za provođenje promjena u katastarskom operatu, ali to istovremeno ne znači da će svaki ugovor o koncesiji, ili ugovor o dugoročnom zakupu, biti proveden, jer je prvostepeni organ dužan da ispita eventualne nedostatke takvih ugovora u formalnom smislu, te da li postoje smetnje za provođenje takvih ugovora.

Pravilno je postupio prvostepeni organ, kada je zahtjev tužioca za provođenje Ugovora o koncesiji od 27.2.2007. godine odbio, a potom i tužena, koja je odbila žalbu tužioca, pa se i donesena presuda u svemu ukazuje pravilnom. Ni za tužioca nije sporna činjenica da je Odlukom Vlade Republike Srpske broj: 04/1-1-012-2-1252/09 od 2.7.2009. godine poništena Odluka o dodjeli koncesije za korišćenje poljoprivrednog zemljišta u svojini Republike Srpske broj: 04/1-012-2371/06 od 16.11.2006. godine na osnovu koje je zaključen Ugovor o koncesiji broj: 01-33-1214/07 od 27.2.2007. godine i da tada važeći Zakon o koncesijama nije predvidio taj razlog kao osnov za raskid ugovora, ali tužilac neosnovano tvrdi da je taj ugovor na pravnoj snazi i da proizvodi posljedice, odnosno da je valjan pravni osnov za provođenje promjene u katastarskom operatu, u kom pravcu osnovane prigovore na zahtjev ističe zainteresovano lice. Naime, tužilac je, kao koncesionar, a zajedno sa Republikom Srpskom, kao koncedentom, zaključio predmetni ugovor, pa su ugovarači saglasno, u članu 26. tog ugovora, dogovorili da on stupa na snagu nakon potpisivanja zapisnika o uvođenju u posjed koncesionara, što znači da je predmetni ugovor morao biti snadbjeven i zapisnikom o uvođenju u posjed, da bi mogao proizvoditi pravna dejstva i biti valjana isprava za upis promjene, čega u konkretnom slučaju nije bilo, niti je tužilac ponudio drugi dokaz o uvođenju u posjed poljoprivrednog zemljišta.

Dakle, predmetni ugovor ne egzistira u pravnom prometu i ne predstavlja valjan pravni osnov za provođenje promjene u katastarskom operatu, pa razloge pobijane presude u svemu prihvata i ovaj sud.

Zbog svega navedenog u pobijanoj presudi se nije ostvario nijedan razlog nezakonitosti, predviđen članom 35. stavom 2. ZUS, pa je zahtjev tužioca odbijen na osnovu člana 40. stava 1. istog zakona.

Zapisničar
Snežana Crnojević

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podraščić